

tekstem i celem dyrektywy 2006/112, tak aby osiągnąć zamierzony przez nią rezultat, co wymaga aby sądy czyniły wszystko co leży w zakresie ich kompetencji, uwzględniając wszystkie przepisy prawa krajowego i stosując uznane w porządku krajowym metody wykładni.

- 3) Dyrektywa 2006/112, wymagając w szczególności w art. 242 od każdego podatnika, aby prowadził księgowość w sposób wystarczająco szczegółowy, aby umożliwić stosowanie podatku od wartości dodanej oraz kontrolę przez organ podatkowy, powinna być interpretowana w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona temu, aby dane państwo członkowskie w granicach przewidzianych w art. 273 tej dyrektywy wymagało od każdego podatnika przestrzegania w tym zakresie wszystkich krajowych przepisów o księgowości zgodnych z międzynarodowymi przepisami o księgowości, pod warunkiem że przyjęte w ten sposób przepisy krajowe nie będą wychodziły poza to, co jest niezbędne dla realizacji celu polegającego na zapewnieniu prawidłowego poboru podatku i unikaniu oszustw. W tym zakresie dyrektywa 2006/112 sprzeciwia się obowiązywaniu przepisu krajowego, zgodnie z którym usługę uważa się za wyświadczoną w dacie, w której zostały spełnione przesłanki uznania przychodu pochodzącego z danego świadczenia.

(¹) Dz.U. C 79 z 16.3.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 lutego 2014 r. — Węgry przeciwko Komisji Europejskiej, Republice Słowackiej

(Sprawa C-31/13 P) (¹)

(Odwołanie — Chronione oznaczenia geograficzne — Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 — Rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych dla wina — Baza danych E-Bacchus — Tokaj)

(2014/C 93/26)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i K. Szijjártó, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka, B. Schima i B. Eggers, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie T-194/10 Węgry przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności wpisu chronionej nazwy pochodzenia „Vinohradnícka oblasť Tokaj” widniejącego, ze wskazaniem Słowacji jako państwa pochodzenia, w elektronicznym

rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych dla wina (baza danych E-Bacchus) — Skutki prawne wpisu w E-Bacchus — Obowiązek uzasadnienia — Zasady dobrej administracji, lojalnej współpracy i pewności prawa

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Słowacka pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Roma — Włochy) — Mediaset SpA przeciwko Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-69/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Dotowanie zakupu i wynajmu dekoderek cyfrowych — Decyzja Komisji uznająca system pomocy za niezgodny z prawem i z rynkiem wewnętrznym — Odzyskanie — Ustalenie wysokości kwoty podlegającej odzyskaniu — Rola sądu krajowego — Uwzględnienie przez sąd krajowy zajęcia przez Komisję stanowiska w ramach wykonania wydanej przez nią decyzji — Zasada lojalnej współpracy)

(2014/C 93/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale civile di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mediaset SpA

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale civile di Roma — Odzyskanie bezprawnie przyznanej pomocy państwa — Ustalenie wysokości kwoty podlegającej odzyskaniu — Decyzja Komisji ustalająca kryteria dla określenia tej kwoty — Wyrok Trybunału przyznający sądowi krajowemu uprawnienie do dokonania oceny właściwości kryteriów ustalonych przez Komisję — Zakres swobodnej oceny sądu krajowego

Sentencja

- 1) O ile w celu zapewnienia wykonania decyzji Komisji Europejskiej uznającej system pomocy za niezgodny z prawem i z rynkiem wewnętrznym oraz nakazującej odzyskanie rozpatrywanej pomocy, lecz niewskazującej indywidualnych beneficjentów tej pomocy i nieokreślającej dokładnych kwot podlegających zwrotowi, sąd krajowy jest związany tą decyzją, o tyle jednak nie jest on związany zajęciem przez tę instytucję w ramach wykonywania wspomnianej decyzji stanowiskiem. Jednak sąd krajowy musi, zważywszy na zasadę lojalnej współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE, uwzględnić to zajęcie stanowiska jako element oceny w ramach toczącego się przed nim sporu.
- 2) W świetle powyższych rozważań na zadane pytania drugie i trzecie należy odpowiedzieć, że przy określaniu dokładnych kwot pomocy podlegających odzyskaniu i w przypadku gdy Komisja Europejska w decyzji uznającej system pomocy za niezgodny z prawem i z rynkiem wewnętrznym nie wskazała indywidualnych beneficjentów rozpatrywanej pomocy ani nie określiła dokładnych kwot podlegających zwrotowi, sąd krajowy może uznać, bez kwestionowania ważności decyzji Komisji Europejskiej ani obowiązku zwrotu rozpatrywanej pomocy, że kwota podlegającej zwrotowi pomocy jest równa zeru, w przypadku gdy wynika to z obliczeń dokonanych na podstawie wszystkich przekazanych mu istotnych informacji.

(¹) Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 6 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Martin Blomqvist przeciwko Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

(Sprawa C-98/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1383/2003 — Środki mające na celu niedopuszczenie do wprowadzenia do obrotu towarów podrabianych i towarów pirackich — Artykuł 2 — Zakres zastosowania rozporządzenia — Sprzedaż z państwa trzeciego przez Internet podrobionego zegarka na użytek prywatny osobie fizycznej zamieszkałej w państwie członkowskim — Zajęcie zegarka przez organy celne w trakcie jego przywozu na terytorium państwa członkowskiego — Zgodność z prawem zajęcia — Przesłanki — Przesłanki dotyczące naruszenia praw własności intelektualnej — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 4 — Publiczne rozpowszechnianie — Dyrektywa 2008/95/WE — Artykuł 5 — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 9 — Używanie w obrocie handlowym)

(2014/C 93/28)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Martin Blomqvist

Strona pozwana: Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Højesteret — Wykładnia art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE

Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10), art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy 2008/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25), art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1) oraz art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzany o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, s. 7) — Środki mające na celu niedopuszczenie do wprowadzenia do obrotu towarów podrabianych i towarów pirackich — Osoba fizyczna zamieszkała w państwie członkowskim, która na użytek prywatny nabyła na stronie internetowej sprzedawcy z państwa trzeciego podrabiany zegarek — Zajęcie tego wysłanego do nabywcy pocztą zegarka oraz zawieszenie jego dopuszczenia do obrotu przez władze tego państwa członkowskiego.

Sentencja

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczące działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzany o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa, należy interpretować w ten sposób, że posiadacz prawa własności intelektualnej do towaru sprzedawanego osobie zamieszkałej na terytorium jednego z państw członkowskich za pośrednictwem strony internetowej sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim korzysta, w chwili, w której towar ten wkracza na terytorium tego państwa członkowskiego, z ochrony zagwarantowanej temu posiadaczowi przez rzeczne rozporządzenie na samej tylko podstawie nabycia tego towaru. W tym celu nie ma konieczności, aby ponadto przed sprzedażą odnośny towar stanowił przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy skierowanej do konsumentów tego samego państwa.

(¹) Dz.U. C 129 z 4.5.2013.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 lutego 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-139/13) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Przeszczerzenie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Normy dotyczące zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie — Rozporządzenie (WE) nr 2252/2004 — Paszport biometryczny — Zawarcie odcisków palców — Brak wykonania — Brak wydania w terminie)

(2014/C 93/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Maidani i G. Wils, pełnomocnicy)